

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 10. V Celovcu 15. oktobra 1876. XXV. tečaj.

Pridiga za god vseh svetnikov.

(Zveza svetnikov; gov. S. G.)

Vsi svetniki in svetnice božje, prosite
Boga za nas! — Eccl. Lit.

(Konec.)

Velika sila in nezmeren strah je bil v Rimu in po vsi Italiji. Zdaj se papež Leon slovesno in mašniško obleče, in v ogromni procesiji gre sovražniku nasproti, zaroti Atila, naj odjenja od svojega grozovitega početja. In kar cele vojske in trume niso spremogle, opravile so serčnostne besede sv. Leona papeža, ker sovražnik — Atila se je obernal, in prizanesel deželi in mestu. Pa zakaj? Ko so Atila tovarši in vojvodi vprašali, zakaj se je zoper svojo navado tako ponižno vdal papeževi prošnji, odgovoril jim je: „Ko je papež Leon govoril, vidil sem nekoga drugega — angelja — belo oblečenega, ki mi je z ostrim mečem protil smert, ako papeža ne posluhnem.“ (Brev. 11. apr.) Tako tedaj spoznamo, da posamezniki, kakor tudi cele dežele in narodi imajo resnično zvezo z nebeškimi knezovi, z angeljskimi močmi, s Kerubimi in Serafimi, ki pazno gledajo na svoje zročence, in nam na Božje povelje hitro pristopijo in pomagajo. O ne obupaj torej kristjan, kader te sovražnik satan napada; angelji Božji so s teboj združeni in se za te bojujejo. Kader te skušnjave v greh potlačiti mislijo, le angelje nebeske pokliči na pomoč. Da na stezi zveličanja ne obnemagamo, ohranujmo zvezo z angelji vedno tako, da ničesar ne storimo, kar bi angelje žalilo in bi nas zapustili, da se jim pa tudi njihovi zvezi in prijateljstvu priporočujemo. O angelj moj — Na strani stoj — Mi še nicoj — In zadnji boj!

3. Neskončne so nebeške širjave, nezmerjen njihov je plan, na katerem se zvoljenci Božji pri Jezusu radujejo. Neštevilni so nebeški gostje, različni po svoji slavi in svitlosti. Več ko so dobrega v življenju storili, lepše plačilo pri Bogu imajo. Bolj ko so nedolžnost varovali in ljubili, jasnejše leskeče se njihov venec nebeške slave. Tako govori sv. Duh: „Drugačna je svitloba solnea, drugačna svitloba mesca, in drugačna svitloba zvezd, zvezdica se od zvezdice razločuje po svitlobi. Tako tudi vstajanje merličev.“ (I. Cor. 15, 41 do 42.) Jezus je nebeško solnce, ki veselje in svitlobo razliva po nebeških livadah. Za Jezusom vidimo še drugi zlati tron, na njem prelepo, mogočno kraljico Mater Božjo, Marijo Devico. O prelepa Marija, vsa lepa si res, lepot lepotija si lepih nebes! In čujte, veselje vam oznanujem: Tudi z Marijo imamo posebno otroško zavezo. Marija je postala naša mati, ko je Jezus Janezu rekel umirajoč: „Glej, tvoja mati.“ (Jan. 19, 27.). Marija je vselej skazovala posebno ljubezen do vseh kristjanov, tako da sv. Bernard pravi: „Še od vekomaj ni bilo čuti, da bi ne bil uslišan, kdor je pri Mariji iskal pomoči.“ Že dokler je bila na zemlji, imela je posebno ljubezen do revnega človeštva, tem bolj še pa zdaj, ko ima svoj biserni tron poleg Jezusa v nebeškem veselju. Nobenega ne zaverže, nobenega ne zapusti skerbna mati Marija, ako se le pri nji še zglesi. In ko bi največi in najhudobnejši grešnik bil, pa bi se Mariji v brambo zročil, rešen bi bil pogubljenja večnega. Zna se zgoditi — joj strašna že sama misel — da telesna mati svoje lastno detice zapusti, in materinsko zavezo razterga; Marija pa tega nikdar ne stori, vedno ostane nam zvesta ljubljena mati, ki se je svojim otrokom v terpljenju in smerti prikazovala in nje tolažila, da je dokazala tesno zavezo, katero z nami ima. Sveti Peregrin je posebno goreče Marijo častil. Ko je nekdan dolgo pred Marijino podobo molil za razsvitljenje in gorečnost, naj bi ga Marija vodila na vseh nevarnih potih, se mu nebeška kraljica prikaže v zlati obleki leskeča, in mu obeča pomoč in zvestobo. (Prop. Lav. 27. apr.) O le vprašaj danes Božje svetnike, kako so premagali vse zadržke, in prevladali skušnjave in grozovitno smert prebili, enoglasno ti bo odgovorilo celo nebo: Z Marijo smo imeli zavezo; ona, ki je milosti polna, nam je svetila kakor mila lunica, da smo našli pravo stezo pokore; ona nas je krepila, da nas skušnjave niso prevarile; ona nas je vodila, kakor mila mati svoje negodno dete. Zato še pa tudi den denašnji celajo pobožne in spokorne duše zavezo z Marijo Devico. Ne preteče ne dan ne teden, da bi se Mariji posebno ne priporočale. In Marija skazuje vedno jim svojo pomoč in prijateljsko zavezo, če tudi se jim telesno ne razodeva in ne prikazuje.

Sklep.

Oh popotniki nebeški, pokleknimo zdaj vsi, ko gledamo nebesa odperte in naše prijatelje svetnike, angelje, Marijo se ondi pri Je-

zusu veseliti. Iz celega serca vzdihnimo: O vi angelji in vsi svetniki Božji, prosite Boga za nas! Posebno pa ti nebeška Kraljica nas ne zapusti, vodi nas varno do nebeške gostije. O Marija, mati Božja, prosí Boga za nas! Amen.

Pridiga za vseh vernih duš spomin.

(Pomoč vernim dušam; gov. J. N.)

„Usmilit se mene, usmilit se me; vsaj vi prijatli moji, ker roka božja zadela me je.“ Job. 19, 21.

V v o d.

1. Nekega dne je jadrala barka z Angleškega na Francosko. Med drugimi potniki bil je mlad, bled Skotčan, ki je ves žalosten in nemiren barko prehajal. Zdaj gleda zamišljen v nezmerno morje, zdaj se solzen oberne do svoje domovine; zdaj se vseda, in zopet vstaja. Nek katoliški duhovnik tega mladenča, ki je bil krivoverec: luteran, dolgo opazujejo in začnejo ž njim govoriti. Mladeneč jim jokajoč razgerne svoje otožno serce in pripoveduje: Doma v Skotiji sem imel ljubega bratca; rad sem ga imel kakor svoje življenje; pa bila sva pri neki veselici, in sred dobre volje ga nagla smert doleti. Ta nesprevidena in nagla smert mojega brata, ki so ga od veselice nesli na pravico in v grob, me toliko peče in boli, da nimam miru ne po dne ne po noči. Že hirati sem začel; zato so mi zdravniki nasvetovali, naj odpotujem, pa zdaj je še le moja žalost dokipela, ko se oziram v domovino do gomilice mojega brata, in premišlujem, kaj je z mojega brata dušo. Sicer ni bil hudobnež, očiten razuzdanec, vendar tudi tak svetnik ne, da bi od veselice posvetne takoj bil sprejet k nebeški gostiji. To me peče, to me žalosti, da je moj bratec vekomaj . . . pogubljen. Mladeneč zakrije svoje blede lice in se britko joče. Duhovnik spoznajo, da mladeneč je krivoverec: luteran, in o vica h nič ne ve, ga tolažijo, naj le zaupa na milost Božjo, ki je pripravila vice, kraj očiščevanja, za tiste duše, ktere so se brez velikega greha ločile s sveta; če tudi niso celo čiste ko solnce, ne celo nedolžne, ne bojo zaveržene vekomaj. Ta nauk mladenča poživi in razveseli, in črez nektere dni postane katoličan.

2. Kakor ta luteranski mladeneč bi tudi mi jokali kader nam nemila smert pobere pridnega bratca ali sestrico; bi zdihovali, in do smerti žalovali, kader našega očeta ali ljubo mamico zagernejo

v hladno zemljico. In ti keršanski mož ali žena bi brez potolaženja životarila, ker poznaš življenje svojega tovarša, da ni celo sveto, ako bi njega ali tebe nagla smert na pravico postavila. Tolažbo za nas in za naše pokojnike nam daje naša sveta vera, ki nas uči, da so vice, kjer verne duše mnogo terpijo, in k nam za pomoč kličejo: „Usmilite se mene, usmilite se me, vsaj vi prijatli moji, ker roka božja zadela me je.“

3. Sv. cerkev, skerbna mati živih in že mertvih, nam premnogo priložnosti daje, naših pokojnikov spominjati se. Posebno pa je določila dan vernih duš, in vodi sinove in hčere na grob njihovih staršev; je dovolila bratovščino vernim dušam v pomoč. In sv. cerkev želi, da bi mi pomagali vernim dušam, ki nas tako milo na pomoč kličejo: „Usmilite se me, vsaj vi prijatli moji, ker roka božja zadela me je.“ Pa kako jim hočemo pomagati, kaj storiti, da bi bile rešene? To vam hočem danes razložiti in govorim o pomoči vernim dušam, in ta je:

1. molitev; 2. daritev.

Poslušajte me pazljivo sinovi in hčere, da bodeite svojim pokojnim staršem pomagati vedeli!

Razlaga.

„Nekega dne so se farizeji posvetovali, da bi Jezusa vjeli v besedi, in mu pošljejo svoje učence s Herodijani, govoreči: Učenik, vemo, da si resničen, in stezo božjo v resničnosti učiš, in da ti ni skerb za nikogar, ker ne gledaš na osebo človeško: povej nam torej, kaj se ti zdi, ali smemo daco plačevati cesarju ali ne? Jezus pa spozna njihovo hudobo in reče: Kaj me skušate hinavci? Pokažite mi dačni denar. In oni so mu podali desetico. In Jezus jim reče, čegava je ta podoba in napis? Rečejo mu, cesarjeva. Tedaj jim reče: Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega.“ Tako nas uči Jezus, da moramo Bogu dati svojo dušo, ki je po božji podobi vstvarjena, moramo skerbeti, da bo zveličana. Ali vendar se premnogim zgodi, da v svojem življenju nič ali premalo skerbijo za zveličanje, po smerti pa njihova duša ne more priti do gledanja božjega obličja, temuč mora iti v vice, dokler svojih zasluženih kazni ne odsluži. Verne duše so sicer vse določene za nebeško veselje, pa še le tedaj grejo k Jezusu, kader se jim ječine vrata vic odprejo. Bog ne gleda na človeško osebo, ne na stan, ne na službo; duša bogataša kakor berača mora iti v ječo vic, in ondi terpeti. Duše same si pomagati ne morejo, pa Bog je naznanil nam pomočke, da zamoremo verne duše rešiti iz terpljenja. Perva pomoč vernim dušam je:

1. sveta molitev. V nekem mestu je nastal grozen požar. Mnogo hiš je že bilo pogorelo, druge so praščale, in se rušile, kar zadoni iz neke goreče hiše mili jok in krič matere in malih otrok, ki so bili v hiši ostali, da niso zbežati mogli. Med gasilci

so pomagali tudi ondašni škof. Ko pa zaslišijo premili jok iz plameneče hiše, rečejo: tavnent goldinarjev, kdor mi reši te reveže! Vse stermi, in se boji. Zdaj ogernejo škof mokro odejo, si postavijo lestvico, in z božjo pomočjo so sirote rešili. — V taki ognjeni hiši so verne duše v vicah; tvoj oča ondi jokajo, tvoja mati tam zdihujejo, tvoji bratje in sestre tukaj kričijo, tvoj mož ali žena vpije za pomoč, vaši otroci kličejo: Usmilite se mene, usmilite se me, ker roka božja me je zadela! Ti pa ljubi kristjan jim zamoreš pomagati, ako nastaviš lestvico sv. molitve, ako se ogerneš z Jezusovimi besedami in zaslugami, in greš k njim ogenj gasit. Sv. molitev, katero ti za verne duše opravljaš, je tista čudežna lestvica, po kateri se verne duše rešavajo iz terpljenja, in iz vic prehajajo v večno veselje: „Sveta torej in zveličalna je misel za pokojnike moliti, da se grehov rešijo.“ Ko pa tukaj sv. Duh govori, da bojo pokojnikov duše grehov rešene, je vedeti in pomniti, da se tukaj ne mislijo veliki smertni grehi, ki nam vso milost božjo oropajo, in nas vekomaj pogubijo; temuč so male vsakdanje slabosti, ki človeku do groba ostanejo; so zaslužene kazni, katerih človek v življenju popolno odslužil ni bil. Take slabosti, ki človeku do groba ostanejo; take zaslužene kazni, katerih človek v življenju popolno odslužil ni bil, take slabosti in kazni se vernim dušam odpustijo po tvoji molitvi. Zato nas je ljubi Jezus sam učil moliti Očenaš, naj bi Boga prosili za odpuščanje naših dolgov in zasluženih kazni. Bogu dopada pa tudi vzajemna molitev, zato nas opominja sv. apostelj Jakob: „Spovedavajte se toraj svojih grehov, in molite uzajemno, da se zveličate: mnogo namreč spremore molitev pravičnika stanovitna.“ Kako dopadljivo je Bogu, ako Jezusove besede povzemeš ali ogerneš, in stopiš pred nebeškega Očeta, in govoriš v imenu vernih duš: Oče naš, odpusti nam naše dolge! Bog verne duše rad ima, le ker je neskončno pravičen, jih mora kaznovati; zato pa mu je ljubo, ako mi prosimo za verne duše. Kakor dober oča se veseli, ako eno dete kaznuje, pa ga drugo prosit gre, naj se bratca ali sestrice usmili, naj jim prizanaša. Kaznovanega bo spustil, drugo pa bo tem rajši imel. Tako tudi Bog na našo prošnjo usmiljenje skazuje revnim dušam, našim bratom in sestram, našim staršem in prijatlom. Tebe pa Bog tem rajši ima, čem več ko moliš za verne duše v vicah. In glej kristjan, koliko lepe priložnosti imaš za pokojnike moliti! Kader moliš sv. Roženkranc, želi sv. cerkev, da še deset „Češčena Marij“ zmoliš za vse verne duše v vicah, da tako vse zasluže sv. Roženkranca za svoje pokojne daruješ. Kader se zvečer spravljaš počivat, in angeljevo češčenje odmoliš, te sv. cerkev po stari navadi opominja še moliti za verne duše, naj bi tudi Bog jim dal večni mir in nebeško luč. Ko pa one dojdejo v nebesa, bojo pa za te pri Bogu prosile. — Različne so nagrobnice, ki človeka spominjajo hitre smerti, ktera reveže in bogataše spat spravlja v blatno hišico; pa tudi nas opominjajo za pokojne moliti.

V Mariboru je med drugimi mičnimi napisi tudi eden, ki se v našem jeziku glasi: „Človeka grob je altar — Molitev tam je božji dar.“ Resnično grob človeka je podoben altarju: gomilica je nekoliko povišana; rožice so nasajene, kakor na okinčanem altarju. Še sv. križ je postavljen. Znotraj pa leži drago truplo skerbnega očeta, ali tvoja mila mamica, ki so zavoljo tebe prerano umerli, ki so te učili verovati v Boga, ki so premnoge noči pri tebi prebedeli, pa ti si ozdravel, oni pa so zaspali, in zdaj oni v tihi zemljici počivajo. Sveti križ ti še kaže njihovo mesto. Ondi počiva oseba, ki ti je bila v življenju najljubša, s katero si živel srečen in zadovoljen. Zdaj pa so ti srečo in veselje od hiše odnesli. Ondi v tihem altarčku imaš kerščanska mati shranjeno detece, ljubčka svojega serca. Ondi počiva pa tudi grešnik in grešnica, kateri si ti kriv prerane smerti in terpljenja vic. — Molitev na altarju človekovega groba je božji dar, je Bogu dopadljiva, pa nam in vernim dušam hasni. Molitev tam je božji dar; človek se najlože spametova in spreoberne. Marjeta Kortonska je živela v razuzdanosti dolge leta; nič je ne more zadržavati. Ko pa jej ubijejo njenega nečistnika, in ga zagleda pod germado, je le kratko pomolila in rekla: Oj nesrečnej, kje pa tvoja duša je. In to jo na pravo stezo pokore in svetosti spravi. Molitev tam je božji dar: Človek pobožnejše moli, kar hasni tudi duši pokojnika. Sami veste, ljubi moji, da še v cerkvi vaše molitve niso tako priserčne, ne tako pobožne, kakor so na altarčku vaših staršev in prijatlev. Oj zato obiskujte radi grobčke svojih pokojnikov, ne samo danes na vseh vernih duš dan, temuč érez leto večkrat. Kinčajte njihove gomile, in gosto opravljajte svojo molitev ondi, naj se kakor nebeška dišava k Bogu vzdiguje, in verne duše iz vic rešuje.

Pa človek je revna stvar, vsem slabostim podveržen, zato so tudi naše pobožnosti slabe in nepopolne. Naša molitvev je redko taka, kakoršna bi pred Bogom biti morala: manjka nam vdanosti v voljo božjo, manjka gorečnosti, manjka stanovitnosti in zbranosti. Da bi pa verne duše vendar brez tolažbe ne ostajale, dal nam je Bog še drugo pomoč, ktere veljave in vrednosti človeška slabost ne pokvari. In ta druga celo gotova in zanesljiva pomoč vernim dušam je

2. daritev sv. maše.

Že pri poganskih Gerkih in Rimcih se nahajajo šege, da so svojim pokojnikom na grob nastavljali jedila in pijače, misleči, da njihove duše po noči prihajajo se okrepčevat. To pa so ostanki vere zvoljenega ljudstva, kateri so se tudi med ajde razširili in ohranili. Judovsko ljudstvo, zvoljeno, je imelo od Boga zapovedane daritve za odpuščenje grehov še živih ljudi, kakor tudi že pokojnih. Kakih sto let pred Jezusom so bili hudi boji zoper različne sovražnike, ki so judovsko kraljestvo zadnjič pokončali. Obilno število judov je bilo pomorjenih. Kolikor jih je pa še preživelo: „So poslali

dvanajst tisuč drahem srebra v Jeruzalem darovat daritev za grehe merličev, dobro in pobožno o vstajenju misleči. Ako bi namreč ne zaupali, da bojo merličji vstali, nepotrebno bi se zdelo in neumno moliti za pokojnike.“ Ako so že pa daritve starega zakona bile Bogu toliko povoljne, da sv. Duh pravi: Dobro in pobožno je ljudstvo mislilo o vstajenju, ko je obslužavati dajalo daritve za pokojnike, in da sv. Duh govori: „Sveta toraj in zveličalna je misel za pokojnike moliti, da bojo grehov rešeni;“ kolikor prijetnejše so Bogu še le daritve novega zakona, kjer se ne darujejo voli ne kozlički, temuč nebesko najčistejše jagnje — Jezus sin božji sam! Zato piše sv. apostelj Pavel, ko govori o preimenitnosti sv. maše nad daritve vse starega zakona: „Kristus, kakor nadduhovnik bodočih dobrot, pristopil je skoz veči in popolnejši šotor nerokodelni, to je ne tega vstvarjenja; tudi ne s kozličjo ali telečjo kervjo, temuč je z lastno kervjo enkrat v presvetišče šel, in večno odrešenje znašel. Ker, ako kri kozličev in juncev, in pepel telic potrošen oskrunjene posvečuje v telesno očiščenje, kolikor bolj bo kri Kristusa, ki se je po sv. Duhu neomadežan Bogu daroval, našo vest očistila mertvih del za službo živemu Bogu. In zato je srednik nove zaveze, da po smerti oblubo odrešenja tistih pregreh, ki so bile pod prejšno zavezo, sprejemejo, kateri so poklicanci večne domovine.“ Sv. apostelj Pavel s tem uči, da Jezus je sicer enkrat umerl, pa njegova daritev je opravljena za vse tiste pred njim in za njim, kateri so poklicani za nebesa. Ta daritev se ponavlja na Jezusovo povelje po vesoljnem svetu vse dni. Jezusova Rešnja kri se od oltarja sv. maše razteka na vse kraje sveta, in hasni vsem živim, pa okrepčava in hladi tudi verne dušice v vicah, ker služi se za vse žive in mertve. Kader Jezus pri sv. maši na altarju pričujoč postane, obernejo se mašnik s sklenjenimi rokami do nja, in ga prosijo: „Spominjaj se tudi, Gospod, svojih služabnikov in služabnic, pokojnikov, ki so nam prešli, in spijo v mirnih sanjah. Njim, o Gospod, in vsem v Kristusu počivajočim, dodeli kraj ohlajenja, luči in miru.“ In kakor je nekdanj šla duša Jezusova v predpekel, da je potolazila in rešila pobožne očake iz temnic: tako se na to molitev sv. cerkve Jezusova Rešnja kri razliva na vse tiste duše v vicah, ki imajo upanje in zagotovilo nekdanj gledati božje obličje. Kakor se rožica oživlja, ako hladna rosica kaplje na njo, tako je verna duša okrepčana, za katero opravljáš daritev svete maše. Rja zgine z železa, ako le kapljico pripravne tekočine navliješ: grešni madeži z duše zginejo, in postane lepa, svitla in čista, ako le kapljica Jezusove rešne kervi kane na njo. Zato že sv. Ciril, Jeruzalemski oča, svoje vernike podučuje: „Za vse molimo, kateri so med nami umerli, ker verujemo, da je sveta in častitljiva daritev altarska največa pomoč vernim dušam, za ktere se daruje.“ Zato je sv. Monika umirajoča prosila še svojega sina in mašnika sv. Avguština, govoreča: „Prosim vas edino to, pokopljite me blizo cerkve, in se mene spominjajte pri daritvi

svete maše.“ Bala se je namreč sveta mati, če ne bi imela še kazni terpeti v vicah, in stavila svoje zaupanje na daritev svete maše. Pa ti kristjan ne moreš služiti sv. maše, ker ti Jezus te oblasti zročil ni; tudi si menda prereven, da za svoje pokojnike ne moreš najeti daritve sv. maše. Nič ne dene, ne žaluj zato: vernim dušam še vedno zamoreš pomagati, ako si v nedeljo ali delavnik pri sv. maši pobožen, in svoj delež prepustiš tisti duši, ktera naj bolj kriči in te prosi: „Usmilite se mene usmilite se me, vsaj vi prijatli moji, ker roka božja zadela me je!“ Glej kristjan, vsak dan prihaja ljubi Jezus na altar, se daruje za vse žive in mertve; njegova sveta Rešnja kri vsako jutro prizvira kakor hladilna nebeška rosa; oj le vstani zarano, nabiraj Jezusovo Rešnjo kri vsak dan, in jo vlivaj tu dolj v vice na dušico svojega rajnega očeta ali moža, na dušo ljubljene mamice ali žene, na svoje brate, sestre in pokojne prijatle, ki te tako milo prosijo za pomoč!

Sklep.

Pomagajmo torej radi vernim dušam; pa ne z milovanjem, zdihovanjem in ne z jokom; solze se hitro posušijo in pred Bogom malo veljajo, temuč kakor nas sv. Krizostom opominja, pomagajmo vernim dušam s pobožno molitvijo in s daritvijo sv. maše. Vsak dan molimo za-nje. Pa tudi zdaj bo prišel ljubi Jezus med nas na altar, prosimo ga med sv. mašo, naj še danes omije verne duše, naj jih reši iz terpljenja, naj jih privodi v nebeško veselje, naj tako da Bogu, kar je božjega.

O, da skoraj bi dobile
Večni mir, jim Jezus daj!
Našim dušam pa sprosile
Tudi nekdam sveti raj! Amen.

Pridiga za XXII. pobinkoštno nedeljo.

(Storimo s skušnjavci kakor Jezus; gov. J. T.)

„Kaj me skušate, hinavci?“ Mat. 22, 19.

Vvod.

Med Judi je imel Jezus, naš Zveličar, veliko sovražnikov, ki so mu po življenju stregli; zlasti so ga sovražili farizeji, in so si

prizadevali mu škodovati, ker jim je velikokrat njihovo hudobijo očital. Farizeji so se namreč za pravične šteli, so na videz božje zapovedi spolnovali, ali v sercu so bili hinavci in napubneži. Zatorej jim je pa Jezus tudi rekel, da so podobni grobovom, ki so zunaj lepi, znotraj pa polni smradu in gnjusobe. Radi bi bili zatorej farizeji Jezusa že zdavnej silama zgrabili in usmrtili, ali ker so vedli, da ga ljudstvo rado ima, niso si upali tega storiti, zakaj ljudstvo bi se bilo zoper nje spuntalo. Iskali so ga torej v besedi vjeti, ga pri ljudstvu, pri rimskem cesarju in njegovih namestnikih počerniti, da bi ga tako laglje zgrabili.

Naj bi to dosegli, izmislili so si zvijačo, s katero so ga vloviti hotli, kakor nam danešnje sv. evangelje pripoveduje. In ker je zgodba tega sv. evangelja toliko podučljiva, hočemo jo zdaj z božjo pomočjo premišljevati. Poglejmo naj poprej, kako so se obnašali skušnjavci, in potem kako jim je Gospod odgovoril. —

Pridi nam na pomoč, Bog sv. Duh, da nauke sv. evangelja prav premišljujemo, in jih v sercu ohranimo!

Razlaga.

1. „Takrat so šli farizeji in se posvetovali, da bi Jezusa v besedi vjeli, in pošljejo do njega svojih učencev s herodijani vred,“ tako beremo v danešnjem sv. evangelju. Farizeji so se takrat, to je: hitro potem ko jih je Jezus zavoljo njih hudobije svaril, posvetovali, kako bi ga naj laglje v besedi vlovili, in potem zatožili. Oni tedaj niso hitro Jezusa napadli, ampak so poprej na vse kraje mislili, duhtali in se pogovarjali, kako bi mu naj laglje škodovali. Nad farizeji naj bolj očitno vidimo, kako se skušnjavci obnašajo, ako nas v greh zapeljati hočejo. Naj veči skušnjavec, hudi duh sam, naj poprej preišče, kje bi človeka naj hitreje vjel, in tamkaj ga napade. Kdor je n. pr. h lakomnosti nagnjen, pri tistem se bo takih zvijač poslužil, da ga bo v lakomnost spravil; kdor v svojem sercu rad jezo in sovraštvo redi, tega tako dolgo napeljuje, da se tem hudim strastim vdá.

Farizeji niso sami prišli, ampak poslali so svoje učence, ki so ravno tako hudobni in malopridni bili, kakor oni sami k Jezusu, in z njimi so šli herodijani, to je: možje, ki so bili Herodežu Antipu vdani, ki je bil od rimskega cesarja Tiberja postavljen za poglavarja Galileje. Herodijani pa in farizeji so bili eden drugemu nasproti; herodijani namreč so bili cesarju zvesti, tedaj so delali, kar je on zapovedal; farizeji pa in veči del Judov so ga sovražili. Poslali so pa farizeji zategadel take može, naj bi se Jezus v zanjke zapletel, kakor koli bi govoril; zakaj če bo s herodijani potegnil, menili so, bo zoper njih učence, zoper nje same in zoper celo judovsko ljudstvo; ako bo pa potegnil z njihovimi učenci, bodo ga herodijani pri cesarju tožili. Kakor farizeji, dela tudi hudi duh, in

delajo drugi skušnjavci. Hudi duh ne pride sam, in tudi drugi skušnjavci dostikrat ne, ampak poslužijo se pomagačev, naj si bo, da so ti bolj zviti, ali da človeka, ki se v greh zapeljati ima, bolj dobro poznajo; zakaj oni ga veliko boljše k hudobiji nagnejo, ker so njim njegovi čuti, želje in strasti znane. Če pomagač n. pr. vé, da je kdo lakomen, lahko ga bo v goljufijo, v tatvino zapeljal, ali ga celo tako daleč spravil, da bo ropati začel, česar drugi hitro ne doseže, ki ne ve, kam je človek nagnjen.

Rekli pa so učenci farizejev in herodijani Jezusu: „Učenik, vemo, da si resničen in pot božjo po resnici učiš, in da ti ni mar za nikogar, ker ne gledaš na veljavo ljudi. Povej nam tedaj, kaj se ti zdi, ali se sme davek cesarju dajati, ali ne?“ Kaj zvito so se obnašali poslanci pred Jezusom! Imenovali so ga učenika, in so ga s to besedo za se pridobiti hotli, kajti mislili so, da se bo njemu dopadlo, da ga tako spoštujejo, in ga za takega imajo, od kterega se bodo kaj naučiti zamogli. Storili so pa to tudi zatega del, naj bi Jezus menil, da v resnici podučjenja iščejo, in da bo zatorej bolj odkritoserčno govoril. Tudi skušnjavci ne pridejo s hudimi besedami, ampak prijazno, naj bi nihče ne opazil, da hočejo človeka le pogubiti. Naj bi postavim tebe, keršanski posel, skušnjavec zapeljati hotel, da bi v nedeljah in zapovedanih praznikih delal, sladkal se ti bo in rekel: Zakaj bi tudi ti ob takih dnevih ne delal, in si kaj ne prisluzil, glej: saj tudi drugi delajo. Ali ko bi te pripraviti hotel, da bi ob nedeljah in praznikih namesto h keršanskemu nauku in k litanijem — na dobro voljo šel, kjer je posvetni hrup in truš, rekel ti bo: Kako si pač aboten, da se nočeš z drugimi vred veseliti, glej! kako so drugi dobre volje, in kako vživajo veselje, kterega na zemlji imeti zamoremo. Življenje je tako kratko, zakaj bi se neki kdo tako dolgo ne veselil, dokler je še čas? Tako tedaj vselej skušnjavci s prijaznimi besedami pridejo, naj bi človeka laglje v svoje zanjke dobili. —

Da bi hudobneži Jezusa popolnoma za se pridobili, prilizovali, so se mu, in ga hvaliti, da resnico ljubi, tedaj nikdar laži ne govori, ampak da vsakemu pove, kar v svojem sercu misli, da božjo postavo dobro in na tanko razlaga, in da ga od pota iprave in resnice nobena človeška moč in tudi ne strah pred ljudmi spraviti ne more. To je živa podoba, kako se skušnjavci pote.n obnašajo, ko so koga nekoliko že za-se pridobili. Začnejo zdaj dobre lastnosti človeka hvaliti, začnejo se mu sladkati, kako žlahno in dobro serce da ima, kako ga povsod ljudje ljubijo in spoštujejo, koliko dobrega je že storil, in ga tako s svojim hinavskim govorjenjem čisto omamijo, da človek nazadnje misli: To so gotovo moji prijatli.

Ko so hudobneži mislili, da jim je Jezus popolnoma udan, tedaj so ga še le vprašali, ali je prav, da izvoljeno judovsko ljudstvo nevernemu rimskemu cesarju davek plačuje, ali pa bi se mu

ta znabiti odreči smel? Nadjali so se: zdaj se bo Jezus gotovo vjeti moral, zakaj če poreče, da se sme davek plačevati, zameril se bo celemu judovskemu ljudstvu, kteremu ni bilo ljubo, da je moralo nevernikom davek plačevati, zakaj menilo je, da je le dolžnost za jeruzalemski tempelj plačevati; če pa poreče, da se ne sme, bo zoper herodijane, zoper Herodeža Antipa, in zoper rimskega cesarja, in da ga bodo kakor puntarja zgrabiti zamogli. Ravno tako storijo tudi skušnjavci. Kakor hitro mislijo, da so koga popolnoma za se pridobili, takrat še le povejo, kaj da hočejo, in kaj je njih namen, takrat še le odkrijejo in razodenejo na tanjko, kaj so sklenili, naznanijo greh, v kterega človeka zapeljati hočejo, in človek, ki se njim je čisto vdal, ki se je v njih zanjke zapletel, in se njim zmotiti pustil, je vjet, in gorje mu! zakaj mnogokrat v velike hudobije zabrede, iz kterih se težko izkoplje.

O da bi pač po modrosti keršanski razsvitljeni vselej skušnjavcem tako odgovorili, kakor Jezus svojim hinavskim nasprotnikom.

2. Hudobna in skrivna je bila zvijača, s katero so farizeji Jezusa vloviti hotli, in mislil bi človek, da so svoj namen dosegli, ali niso ga. — Jezus, kot vsegavedoči Bog, pred kterim nič skritega ne ostane, jim hitro pove, da jih pozna, in da ve, kar hočejo. Reče jim: „Kaj me skušate hinavci? Pokažite mi danci denar! In oni so mu podali denar.“ — Imenoval je Jezus s temi besedami hudobneže, kakor so si zaslužili: osupnjeni so stali pred njim in mu podali denar, ki ga je tirjal od njih. Keršanska duša! ti nisi vsegavedoča, torej tudi ne veš, s kakim namenom se ti kdo bliža, ali pride resničen prijatelj ali pa zgrabljivi volk v ovčjem oblačilu; to pa vеди, da, kdor se ti s sladkimi besedami bliža, kakor so se bližali učenci farizejev in herodijani Jezusu; ta ni tvoj prijatelj, ampak pomagač hudega duha, ki na tvojo dušo preži, reci mu, naj pokaže in odkrije svoj namen, po namenu boš hudobneža spoznala, odpravi ga z ojstrimi besedami rekoč: „Ti si hinavec, ki me pogubiti hočeš.“

„Ko je Jezus denar v roke dobil, prašal je skušnjavce: Čegava je ta podoba in napis? Mu reko: Cesarjeva. Tedaj jim reče: Dajte toraj cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega.“ — Da bi jih toraj sam v besedi vjel, praša jih, čegava je podoba na denarju in čegav je napis? in ko mu rečejo, da cesarjeva, odgovori jim: Vi jemljete in prejimate denarje od cesarja, tedaj mu jih tudi odrajtovati morate, in ker ima on oblast, vam denarje dajati, imate vi dolžnost, davke plačevati. Če pa menite, da ste od Boga izvoljeno ljudstvo in da je toraj le Bog vaš oblastnik, povem vam, da ste tudi dolžni za božjo čast kaj storiti, to je da ste dolžni davek dajati za jeruzalemski tempelj; tako se ne zgodi krivica cesarju, pa s tem dopolnite tudi svojo dolžnost do Boga.

S tem so bili osramočeni in pobrali so se eden za drugim.

Kristjani! če bodo nas skušnjavci napadali in nas v greh zapeljati si prizadevali, prašajmo tudi mi sami sebe: Čegavo podoba ima naša duša in če bomo dobro pomislili, da je po božji podobi in za nebesa vstarejena, v predragi kervi Kristusovi oprana, in od sv. Duha v zakramentu sv. kersta posvečena, ne bomo poslušali skušnjavcev, jih ne ubogali, ampak bomo svojo dušo, kolikor je mogoče, vsakega madeža varovali, in če bomo ravnali po besedah Kristusovih. „Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega“ to je: bomo spolnovali razne dolžnosti, ki so v teh besedah zapopadene, rešili bomo svoje duše večnega pogubljenja. Pred vsem moramo gledati, da bomo Bogu dajali, kar mu gre, to je: da ga bomo ljubili iz celega serca, iz cele duše, iz cele pameti in iz vseh moči, zraven tega pa moramo tudi dolžnosti spolnovati, ki jih imamo do svojega cesarja. Te pa spolnimo, ako

a) deželsko gosposko spoštujemo kakor ono, ki v imenu in namesto cesarja čez naš gospoduje, kajti cesar ne morejo sami povsod biti; ako smo

b) deželski gosposki v vseh pravičnih rečeh pokorni, zakaj le pravična pokorščina ljudi srečne stori; brez potrebne pokorščine bi bil ves svet strašna jama razbojnikov, ki bi se med seboj morili. Zatorej piše sv. Peter: „Bodite vsaki človeški oblasti podložni zavoljo Boga, ali kralju kakor naj višemu, ali gosposki, ki je od njega poslana, hudodelnike kaznovat, dobre pa pohvalit.“

Veliko se jih nahaja, ki pravijo: potrebno je pravično gosposko ubogati, ali nepravični gosposki pokorščino skazovati, ne bilo bi prav. — Da se krivična gosposka na svetu najde, to se vtajiti ne da; ali koliko je takih, ki ponidoma gosposko krivice dolžijo, jo hudo sodijo, jej hudo želijo, jej poštenje in dobro ime jemljejo in pravijo, da je gosposka kriva, da se jim slabo godi. To pa večidel ni res — veliko jih je, ki pridno ne delajo in zato pomanjkanje terpijo, drugi izdajejo veliko denarja za drago obleko in lišp in zatorej jim kruha primanjkuje. — Priden in dober kristjan ne bo gosposke krivice dolžil, ampak jo bo spoštoval in jej bo pokoren.

Kdor je pa cesarju in gosposki pokoren, ta tudi voljno in brez mermranja davke odrajtuje, ktere mu gosposka nalaga, in s kterimi se plačujejo cesarski služabniki, učeniki in sodniki po deželi in sploh deželne potrebe.

c) Tretja dolžnost, ki jo imamo do gosposke, je, da molimo za-njo. Težka je butara, ki jo mora gosposka nositi, in torej je treba, da prosimo, naj bi jej Bog modrosti in pravične pameti dal, svoje podložne po božji volji vladati, jih časno srečne in večno zveličane storiti. Sv. Pavel piše: „Prosim, naj se opravljajo prošnje, molitve, priporočbe in zahvale za vse ljudi, za kralje in gosposko, da bi mirno in pokojno živeli, v vsi brumnosti in v poštenosti, zakaj to je prav in prijetno pred Bogom.“ Spoštujemo torej vsi deželsko

gosposko, bodimo jej pokorni in molimo za njo, kakor je zapovedal Kristus, kakor so učili aposteljni.

Sklep.

Ljubi bratje in sestre v Kristusu! Vsak izmed nas želi srečen biti in večno življenje doseči; pa to bomo le zadobili, ako skušnjavcem ne zaupamo in se jim ne vdamo, ampak se skerbno strupa varujemo, ktereга nam dati in s katerim nas pokončati hočejo. Kaj bi nam pomagalo, ako bi skušnjavce ubogali, in to storili, kar oni hočejo? Uživali bi morebiti kratko, minljivo veselje, ki nam ga svet dati zamore, pa bi prodali ž njim tudi lepe nebesa, za ktere smo vstvarjeni. Vstavljajmo se toraj prav serčno skušnjavcem in ne poslušajmo jih. Ustavljajmo se jim, ako nas s prijaznim govorjenjem pripraviti hočejo, da bi božje zapovedi prelomili in ob nedeljah in praznikih prepovedane dela opravljali; vstavljajmo se jim, ako nas hočejo z lepimi besedami v posvetno nečimerno veselje spraviti, zaničujmo lepe obljube, ktere nam delajo, in pomislimo, da bo s smertjo vse posvetno za nas nehale; prevdarimo, da moramo vse na svetu zapustiti in da nesemo le to v večnost, kar smo si tukaj dobrega ali hudega za dušo pridobili.

Ali naj bi naša volja še tako trdna bila, naj bi mi še tako močen sklep storili, vendar bi se ne zamogli zadosti močno s skušnjavci vojskovati, in se greha obvarovati, zatoraj moramo velikokrat in goreče moliti, da bi nam Bog svoje pomoči ne odtegnil, kedar skušnjave nad nas pridejo. Zlasti moramo šesto prošnjo „Očenaša“ goreče moliti, v kateri prosimo, da bi nas Bog ne zapustil, če nas skušnjavci napadajo. Z božjo pomočjo in z lastno terdno voljo bomo skušnjavo premagali, skušnjavci bodo zbežali in nas zapustili; osramoteni bodo šli od nas, kakor so šli učenci farizejev in herodijani od Jezusa. —

Deržimo se močno božje postave in ne odstopimo po nobeni ceni od nje, živimo po božjih zapovedih, dajajmo vsakemu, kar mu gre, spolnujmo zvesto dolžnosti svojega stanu, in blagor nam bo tukaj na svetu, blagor nam bo tam v večnosti! Amen.

Pridiga za XXIII. pobinkoštno nedeljo.

(Kako se grešnik zopet oživi; gov. M. R.)

„Ko je bila pa množica izgnana, je noter šel, in jo je prijel za roko, in deklica je vstala.“ Mat. 9, 25.

V v o d.

Kader pride kdo memo grobelj starega gradu, in vidi ondi razpadle ostanke nekdanje mogočnosti, in si spomni, kako živo je nekdanj na tem mestu bilo, zdaj pa je vse tiho in mertvo, nehoté se mu nekoma milo stori, in mu misel šine čez glavo: „Glej, kako spremenljivo je vse, kar je pozemeljskega!“

Še bolj milo pa se človeku stori, ja neka groza ga prevzame, kader zagleda mertve ostanke kacega človeka, zagleda merliča, iz kterega je smertna bolezen dušo izpihala. In človek se pri tem ne zgrozi tolikanj zavoljo tega, ker mu na misel pride, kako minljivo da je vse časno, ampak tem bolj zavoljo tega, ker si spomni na to, kako britka da je ločitev duše in telesa; kako naglo da bo telo červom v jed, in kar še ostane, v prah in pepel; kako neznana da je večnost, v katero duša stopi po smerti telesa . . . !

Pa, če nas tudi groza prevzame, obupati ne smemo! S pomočjo Zveličarjevo, ki je smert premagal, bomo tudi mi smert premagali, če premagamo le smertno željo, to je greh. Greh je smert na svet pripravil, greh nam smert britko nareja. Če se greha varujemo, tudi smert nam britka ne bo. Kdot pa se v greh zagrezne, temu bo smert večna, grozopolna noč. Zatoraj „zdrami se, ki spiš (spanje pregrehe), zbudi se od mertvih, in Kristus te bo razsvetlil.“

Kako pa se zbudi na duši mertvi človek k požnemu življenju?

To se da razjasniti po obudovanju Jajrove hčerke, česar premišljevanje nam bodi odgovor na to vprašanje!

R a z l a g a.

1. Kader je hčerka umerla, gotovo je tarnala in žalovala cela Jajrova hiša (družina). Komu bi se pač smilil ne bil nepotolažljivi oče Jajr, kteremu je bila smert vzela edino ljubljeno hčerko v cvetju njenih let? Misli bi toraj, da bo Kristus, ko v hišo stopi, najprej potolažil žalujočo družino, kakor je tolažil Najmlanjko, ktera je vsa v solzah spremljevala sina na pokopališče, ali pa sestro

Lazarjevo, britko žalujočo nad smertjo ljubljenega brata. Pa Kristus zdaj tega ne stori, temuč oberne svoje oko najpoprej na piskače in šumečo množico, ter jim reče odstopiti.

Enako povelje postavlja Kristus kot prvo potrebo tudi tedaj, kadar hoče zbuditi dušo iz smertnega spanja pregrehe. V to smertno spanje se zatopi marsikaka duša že v svojih letih, o katerih bi se duhovno življenje razvitalo lahko že tolikanj lepo, o katerih bi jo lepe čednosti čistosti, pobožnosti, krotkosti, lahko lepšale že tolikanj ljubo. Kako hudo nagnjenje namreč prevzame mlado dušo, da mlačna postane v veri, merzla v spolnovanju božjih in cerkvenih zapoved, dokler na zadnje ne zadremlje v hudem, in zaspi smertno spanje pregrehe. Iz takega smertnega spanja se nikdo ne zbudi iz lastne moči. Zgubljenega duhovnega življenja, to je življenja v gnadi božji, nikdo ni v stanu nazaj dobiti, razun da mu Gospod sam naproti pride s svojo gnado, in mu ž njeno močjo pretrese njegovo nevredno serce. Toda to se more zgoditi, dokler se, ravno kakor v Jajrovi hiši, ne odpravijo piskači in šumeča množica.

Kdo pa so ti piskači? Ne boš jih dobil v tihem hramu, v katerem merlič leži na mertvaškem odru, temveč ondi, kjer se razuzdano posvetno veselje glasi in na prodaj ponuja. Tam piskajo in godejo, da se marsikaka neprevidna duša zverne z urnim korakom v grob. — Ktera pa je šumeča množica? Šumeča množica so strasti, ktere s sladkim glasom vabijo človeka, dokler ga ne zvabijo iz zmote v zmoto, iz greha v greh, in v smertno spanje pregrehe.

Piskači in šumeča množica so hotli s svojim šundrom prepoditi iz Jajrove hiše žalost zastran umerle deklice; in ravno tako tudi zapeljivci, grešne priložnosti in hude strasti delajo z dušo, ktera spi smertno spanje pregrehe, in si prizadevajo, dalj ko morejo od nje odpoditi misel na žatostne naslede duhovne smerti. Gotovo bi o tisti srečni uri, o kateri ga je Gospod klical iz smertnega grešnega spanja, marsikteri vergel od sebe dela tame . . . in oblekel orožje svitlobe . . . , ko bi ne bil obdan od ljudi, kateri mu ne služijo v vstajenje . . . , ampak v padeč . . . kateri mu pravijo, da noč je dan, in kar je hudega, da je dobro; gotovo bi se bil prebudil in bi bil vstal, ko bi bil moči zadosti v sebi imel, premagati hudo nagnjenje in odpovedati se vabljevemu pregrešnemu posvetnemu veselju. Ker pa se znajde v tako revarnih okoljščinah, mu je tako neznano težko prav resnobno prijeti za pokoro. Le tako poredkoma se sam znajde s svojim Zveličarjem; vedno se med njega in Jezusa nastavljajo zapeljivi ljudje, grešne priložnosti in hude strasti. In če se tudi tu in tam odvleče iz teh žalostnih okoljščin, vendar ga le neizrečeno težko stane, resnobno se poprijeti dobrega; pregrešne slasti, ktere je vžival dosihmalo, mu še zmerom mamijo duha, in ne jenjajo, dokler se jim zopet ne vda.

Ali se znajde ali se ne znajde duhovno življenje tudi v nas, tega ne vemo. Če nam tudi naša vest ne očituje nič posebnega,

vendar nam znano ni, ali smo ljubezni vredni ali sovražstva. Dokler pa gotovo ne vemo, ali nas Bog ljubi ali ne, je treba, da skerbno preiskujemo in pregledujemo svojo dušo, ali bi mar ne tičala v njej kaka korenina huđega nagnjenja: ali bi nam ljudje, s katerimi se pečamo, morebiti radi ne zapeli mertvaško pesem za našo dušo; ali nas razveseljevanje, ktereга vživamo, morda ne bo zazibalo v smertno spanje pregrehe. Vsega pa, kar po takem spraševanju samega sebe za duši škodljivo spoznamo, moramo se ogibati in znebiti, ko bi nam bilo tudi ljubo kot roka ali noga ali lastno oko!

2. Ko je bila pa množica izgnana, je noter šel, in jo je prijel za roko; (in deklica je vstala)! Na Gospodovo vsemogočno besedo se je duh spet povernil v mertvo telo, mertvi udje oživč, deklica se poverne v življenje in vstane. — Kader pa Zveličar zakliče mertvo dušo v duhovno življenje, ni še vselej gotovo, da bo duša vstala. Tudi takrat, ko se znajde v smertnem spanju pregrehe, še zmerom duša svobodno voljo ima, in zamore Kristusovo vabljenje ali poslušati in se mu vdati, ali pa se mu vstavljati. Če je volja človekova tolikanj spridena, da se gnadi božji vstavlja, tudi vstajenje iz groba pregrehe ni mogoče pri takem človeku. Gospod sicer za vsakim grešnikom hodi z ljubeznivo skerbjo, mu celo naproti pride s svojo gnado, da bi ga oživel k novemu življenju, vendar pa ne sili nikogar, da bi moral sprejeti gnado njegovo. Kakor je tedaj od ene strani nemogoče, da bi se kdo brez gnade božje dvignil iz grešnega spanja; in nobeden ne more priti h Kristusu, razun da ga Oče k njemu potegne; ravno tako je od druge strani k duhovnemu življenju potrebno, da se grešnik duhovni vabitvi Gospodovi ne vstavlja; marveč je treba, da pridno dela z gnado božjo. Gnada božja nam sicer nikdar ne poide (vsahne), — to namreč Gospod slehernemu podeluje za zveličanje v obilni meri —; tem večkrat pa nam poide in zmanjkuje, da delamo z gnado; in ravno zavoljo tega jih toliko število pade v smert pregrehe, in za vekomaj oterpne v njej. O da bi pač nobena duša ne zametavala roke in pomoči Zveličarjeve! O kako naglo bi potem oživela; in svet bi bil kakor prestvarjen! —

Kdaj in kako pa nam Zveličar podaja in ponuja roko, da bi nas potegnil k sebi? — To se zgodi pogostoma in po raznih potih — toda ljudje si to le poredkoma k sercu jemljejo! — Slehernega zmed nas je gotovo že tu in tam kterikrat sred časnih skerbi kar naglema nekaj opominjalo, skerb imeti pred drugim za božje kraljestvo! — Marsiktereга, kadar je mislil grešiti, je kar nena-dama prevzel nek strah pred strašnimi kaznimi v večnosti! — Marsikteremu je bilo včasih, kakor da bi mu bil kdo prigovarjal, na pomoč hiteti potrebnemu revežu v kaki dušni ali telesni sili! — Marsikteremu pride tu ali tam na misel, da bi si v eni ali drugi reči kaj pritergal in se postil za spokorjenje svojih grehov! — Nikar ne prezirajmo takih trenutkov in opominov. O takih priložnostih se

nam približuje božje usmiljenje, da bi našo na časno preveč navezано dušo povzdignilo k nebeškim željam. — Ali pa se približa kak velik praznik, glej, kako lepa prilika, da vstaneš iz grešnega spanja, v kar te takrat sv. cerkev glasneje in začutniši sklicuje, kot o drugih priložnostih. — In marsikterokrat, ko si ves nekoma merzel in leden prišel v cerkev, hotel moliti, pa nisi mogel, ker je življenja manjkalo tvojemu duhu, ali te ni beseda božja čudoma pregrela in vnela za pobožnost? Glej, bil je Zveličar, kateri je po pridigarju, svojem služabniku, življenje vdahnil tvoji duši, da je oživila in se razveselila v Bogu, svojem zveličarju.

Po takih in enakih potih nas Gospod včasih obiskuje in budi. Naša dolžnost pa je, poslušati njegov glas, gledati, od ktere strani nam gnado ponuja, in pridno obračati trenutke, o katerih nam ponuja svojo gnado. Za tako gnado, s katero hoče Gospod človeka k sebi potegniti, če jo človek prav obrača, jih veliko sledi, ktere bi bil človek zgubil ako bi bil prvo gnado v nemar pustil in zamudil. Kakor pri verigi se člen člena (rink rinka) derži, tako tudi gnada za gnado sledi. Kdor hoče verigo (ketno) za seboj potegniti, prime za prvi ud (člen), in s prvim bo vse druge potegnil za seboj. Ravno taka je z gnadami. Kdor prvo gnado hudevoljno v nemar spusti, takemu druge gnade tudi nič pomagale ne bodo, ktere je Gospod zanj imel pripravljene. Kdor pa za prvo prime z dobro voljo in gorečo sodelavnostjo, obilno bo prejel od Gospoda gnado nad gnado.

Kar je obljubljeno merličem, v krilu zemlje spijočim, velja v drugem obziru in pomenu tudi od vseh, ki leže v grobu pregrehe: Slišali bodo glas Sinu božjega, in kateri ga bodo poslušali, ter ubogali, bodo vstali v novo življenje, ter življenje svetosti in pravičnosti, katero nam pot nadeluje za večno srečno življenje v nebesih. Pošlji tedaj, o Gospod! svoj vsemogočni glas do vseh, katerih telo je morda sicer lepo kakor od zunaj pobeljen grob, katerih duša pa je vsa nečista in polna trohneline! Vi pa, ki spite smertno spanje pregrehe, zdramite se, vstanite od mertvih, in Kristus vas bo razsvetlil. —

3. Sloves Jezusovega čudeža, po katerem je bil obudil v življenje mertvo hčerko Jajrovo, je šel po vsi tisti deželi. Tudi kader se kak grešnik dvigne iz smertne sence, jih mnogo veselje ž njim deli, in sloves tega duhovnega vstajenja gre celo v deželo izvoljenih, kateri zbuženega blagrujejo, in zbujejavcu veselo zahvalo prepevajo. „Zakaj v nebesih bo večje veselje nad enim grešnikom, kateri se spokori, kakor nad devet in devetdesetimi pravičnimi, kateri ne potrebujejo pokore.“ In kako bi se svetniki ne veselili, kader se kdo, kdor je bil zašel in je ločil se od njih, spet nazaj poverne v njih družbo? Saj oni vsi dobro vedó, da so „telo Kristusovo in udje med seboj“ in ravno zavoljo tega ljubeznipolno skerb imajo eden za drugega. Če en ud terpi ter se s smertjo pregrehe loči od Kri-

stusa, kateri je glava tega duhovnega telesa, ž njim vred vsi terpé; ravno tako, če bo poveličan (z vstajanjem iz groba pregrehe) en ud, se veselé vsi udje.

Izvoljeni v nebesih z vašimi duhovnimi pastirji in drugimi pravičnimi na zemlji vred tudi prosijo za duše, ktere so se zagreznile v smert pregrehe, in ravno kot Jajr poklekujejo pred Gospoda, ter prosijo: „Gospod, tukaj le leži tvoj sin, tvoja hči v smertnem spanju pregrehe, ali pridi, in položi svojo roko nanje, in bota oživelá!“ Gospod sicer ne potrebuje te prošnje, znane so mu potrebe vseh, in njegovo usmiljenje sega od pokrajne do pokrajne sveta; vendar pa je volja njegova, da molimo eden za drugega, in dela čude svoje vsemogočnosti na prošnjo svojih služabnikov, ktera prošnja veliko premore pri njem. Zatoraj je vselej veliko ležeče na tem, da siromaki, kateri v smertnem spanju leže, priprošnika imajo, kateri za nje prosi, da bi se jih Bog usmilil, ter jih zbudil iz spanja pregrehe. Stopimo se tedaj vsi z izvoljenimi v nebesih in pravičnimi na zemlji vred v duhovno zvezo, ter molimo — za grešnike! Molimo pa pred vsem za lastno svojo dušo —, ktera, če se morda ravno še ne znajde smerti pregrehe, je pa morebiti nekoma mlačna in bolehná — da se je Gospod dotakne, ter nanjo položi svojo vsemogočno roko, in bo na to ona pokrepčána in poterjena za vedno večo gorečnost v dobrem.

Sklep.

Veliko je piskačev, ki hočejo človeka v greh zapeljati; te skušnjavce mora človek od sebe spoditi in se Jezusa zvesto in terdno deržati, ki vsacega človeka k sebi kliče. Razne so pota, po kterih Jezus grešnike — na duši in za nebesa mertve — drami in zbuja, in jih kliče, naj se poboljšajo in vstanejo iz smertnega spanja: „Danes, ki slišite glas Gospodov, ne zakerknite svojih serc!“ Amen.

Pridiga za XXIII. pobinkoštno nedeljo.

(Sv. Martin nebeški vojščak; gov. S. G.)

„Spominjajte se prednikov svojih, ki so vam govorili besedo božjo: glejte konec življenja njihovega, posnemajte vero.“

Hebr. 13, 7.

V v o d.

1. Sv. apostelj Pavel svoje rojake, jude, opominja, naj bi se poprijeli Jezusove vere, ki je edino prava in zveličalna. Zato za zgled stavi imenitne in pobožne osebe, ki so imele močno vero na Boga in bodočega zveličarja Jezusa, in so bile pri Bogu v časti, in dosegle večno veselje. Zavoljo Abelneve vere je Bogu daritev Abelna prijetnejša bila, kakor pa Kajnova. Zavoljo vere je Henoh bil vzet, da ni smerti videl. Zavoljo vere je Noe rešen potopa in Abraham blagoslovljen. Jakob in Jožef sta v veri živela in srečno umerla. „Brez vere pa ni mogoče dopadati Bogu. Verovati namreč mora popotnik k Bogu, da je, in da je poplačnik častilcem svojim.“ In potem opominja sv. Pavel terdobno judovsko ljudstvo, naj bi se tudi ono ravnalo po svojih očakih in starših, ker gerdo je, ako otroci pravo vero na živega Boga zaveržejo, ko so jo pa njihovi predniki in starši toliko čislali, in se le po nji zveličali. „Spominjajte se, govori sv. Pavel, prednikov svojih, ki so vam govorili besedo božjo: glejte konec življenja njihovega, posnemajte vero.“

2. Ta opomin pa ravno tudi nam velja. Nimamo namreč obstoječega mesta tukaj na zemlji; popotniki smo, ki iščemo boljše domovine, in potujemo v svete nebesa. Temna je steza našega življenja; le sveta vera Jezusova nam jo razsvetljuje. Mnogo sovražnikov imamo; le kdor se hrabro brani in vojskuje, on se polasti svetih nebes, kakor Jezus pravi: „Od dni pa Janeza Kerstnika do zdaj kraljestvo nebeško silo terpi, in silovitneži si ga prilastijo.“ Vsak človek si želi večno srečen biti. Začenja pobožno živeti, pa skušnjava ga premaga, in zopet v pregreho podere, ako ni močen in silovit. Pogum in serčnost za nebesa bojevati se pa dobimo, ako pred seboj imamo in vidimo hrabre vojščake, kateri so silovito premagali sovražnika in srečno dospeli do krone večnega plačila. Take imenitne, hrabre silovitneže, ki so si nebeško kraljestvo pribojevali, nam celo leto sveta cerkev stavi pred oči: Zdaj slavimo god aposteljna, ki je sveto vero po svetu širil; zdaj častimo mučenca, kateri se je do kervi in smerti vojskoval za nebesa; zdaj občudujemo

spoznovalca, ki je v tihi celici goreče Bogu služil; zdaj se veselimo izvoljenih devic, ki so popustile posvetne gostije, naj bi se nekdam pri svojem ženinu Jezusu Kristusu v nebesih veselile; zdaj nam stavi sv. cerkev pred oči čudežne silovitneže, ki so se vse žive dni vojskovali za nebesa v ostrem postu in zatajevanju. Tako smo tudi včeraj obhajali god sv. Martina, škofa, in ga občudovali kakor silovitega nebeškega vojščaka. Z vsemi takimi zgledi svetnikov nas sveta cerkev budi in drami, govoreča: „Spominjajte se prednikov svojih, ki so vam govorili besedo božjo: glejte konec življenja njihovega, posnemajte vero.“

3. O prelepa domovina nebeška, o izvoljeni kraj večnega veselja! Pa kako daleč smo še proč. Kako slabo se vojskujemo za nebesa! Kjer pa ni vojske, ondi ni zmage, kjer ni zmage, tam ni venca. Kristijan „trudi se kakor dober vojščak Jezusa Kristusa: nobeden vojščak božji se ne zapleta v posvetne posle, da dopada tistemu, kateremu se je zavojačil. Ker tudi kdor se vojskuje v boju, ni venčan, ako se postavno ne bojuje.“ Da bi se mi dobro vojskovali za nebesa, in nekdam dobili venec večnega veselja, želim vam danes pred oči postaviti za zgled sv. Martina nebeškega vojščaka. Pripravite se!

Razlaga.

1. Sv. Martin se je rodil leta 317 v Ogerski Sobotici. Bil je sin ajdovskih staršev; oče je bil vojščak, ki je tudi sina za ta stan pripravljaj. Pa Martin je imel veliko veselje in željo biti Jezusov vojščak. Skrivši zahaja med keršence poslušat keršanski nauk. Pri vajakih živi ostro in spokorno. Napake in razuzdanosti, kakor je navadno vojščaki uganjajo, bile so mu strah in gnjusoba. Njegovo serce je bilo čisto in usmiljeno. Nekega dne jaha k vajam, bila je huda zima, nek golec ga sreča, ki mraza trepeče, in usmiljenja in pomoči prosi. Martin izvleče meč, prereže svoj plašč, in polovico beraču poda. Tovarši se mu deloma posmehujejo, deloma se pa sramujejo svoje terdoserčnosti. Jezus pa je Martina pohvalil, ko se mu po noči ogernen s tisto polovico prikaže, govoreč: „Martin še le kerščenec me je oblekel.“ Zvesto je služil svojemu cesarju, ko pa je čas vojaštva pretekkel, reče mu: Dozdaj sem služil tebi, zdaj pa me odpusti, da svojemu Bogu služim, in daj svoje darove drugemu, ki pojde v boj za te; jaz pa sem vojščak Jezusa Kristusa, zato mi je tvoja vojaška služba nedostojna. V tihi samoti se oborožuje za Jezusa in uči božjega nauka pri slovečem Poatierskem škofu Hilariju, potem nastopi novo bojišče in povsod iskreno oznanjuje Jezusa sina božjega, in razlaga njegovo sveto vero. Po Ogerski deželi kamor se je bil povernil, po Hervaškem in Primorskem, pa tudi po zgornjem Italijanskem, povsod je vspešno podiral kraljestvo hudega duha, in širil Jezusove nauke, nevernikom prižigal luč sv. vere, v njihovo serce

sadil rožice keršanskih čednosti. Zato smo mu še vedno hvaležni in ga med drugimi svetniki posebno častimo. Poverne se zopet na Francosko in v mestu Turu si ga zvolijo za škofa. Kot škof živi Martin priprosto in ponižno. Namesto leskeče palače zvoli si malo celico blizo cerkve, da zamore pogosto obiskavati cerkev, in moliti svojega vodnika in Gospoda Jezusa Kristusa v altarskem zakramentu, kterega je toliko spoštoval, da je vselej pred njim trepetal. Ko ga tovarši vprašajo, zakaj tako trepeče, kolikorkrat je v cerkvi, reče jim: Kako ne bi trepetal, ko ravno stojim pred Jezusom, ki bo nekdanj moj sodnik. Kmalo je prihajalo preobilno ljudstva k Martinu, ki so ga v pobožnosti motili; zato si poišče v pusti goščavi svoj stanek, le njegovi tovarši se mu pridružijo. Tukaj so delali, molili in hodili na vse kraje pridigovat, s toliko močjo in uspehom, da so v kratkem času vse malike porušili, hajde pa za Jezusa spreobrnili. Med drugimi čednostmi je sv. Martin hranil in ljubil sveto nedolžnost in stanovsko čistost, katero je tudi drugim priporočal, ker vedel je, da le šema in hinavec bi bil Kristusov vojščak brez sv. čistosti, tak bi le satanu služil ne pa Jezusu. Nekega dne uči svoje poslušalce, in pokaže jim travnik, kterega en del so krave popasle, drugi del svinje razrovale, tretji del pa se je v spomladanskih rožicah razcvetal. Glejte jim reče: Ta del, da si je popašen, vendar še zeleni, pomenja zakonski stan; od preiščev razrovani del je podoba nečistosti; prijetni cvetličnati del pa je lepa podoba devišstva, ki je prijetno Bogu in ljudem. Rad se je izogibal vsake somljivosti in nevarnosti; če tudi bi bil ajda spreobrnil, ako je pa njegova vera in čistost v nevarnost postavljena bila, rekel je, da črez prag poganske niše ne stopi. Po dolgem trudu Martin zbolí, prikaže se mu nekdo v bliščeči obleki in pravi: Jaz sem Kristus, pridem te tolažiti. — Svetnik pa odgovori, Jezus ni rekel, da bo v ošabni obleki prišel, zato ti nikdar ne verujem, da bi bil Kristus se meni prikazal ubogemu grešniku, dokler ga ne vidim obloženega s svetim križem; in skušnjavec zbeži. Bolezen pritiska, vleže se na tla popepeljene, in, ko se vse okoli njega joka, reče: Gospod, ako sem še tvojemu ljudstvu potreben, ne branim se dela; tvoja sv. volja se naj zgodi. Tovarši ga hočejo nekoliko zakreniti, pa jim reče: Ljubi brati, pustite me rajši nebo gledati kakor zemljo. Na to zagleda pošast in jej reče: Kaj delaš tukaj gerdoba? pri meni nimaš ničesar opraviti; sprejelo me bo Jezusovo naročje. Pri teh besedah je Kristusov vojščak sv. Martin sklenil svojo nebeško vojsko leta 400, in nam je zgled dal, kako da moramo živeti, ako hočemo polastiti se nebeškega kraljestva. Sv. katoliška cerkev, naša skerbna mati, ki želi, da bi se vsi zveličali, nam priserčno kliče: „Spominjajte se prednikov svojih, ki so vam govorili besedo božjo — glejte konec življenja njihovega, posnemajte vero.“

2. V starih časih so vojščaki imeli železno obleko: na nogah železno obuvalo, na persih železno branilo, okoli glave železno ograjo, verh tega še v roki železno ploščo, s katero so odbijali sulice sovražnika. Meč ali sulica je odletela ali se zavila, ako ga je po glavi kresnil, ali persi prebosti hotel, in tako je bil nevrantljiv in nepremagljiv. Tudi nas opominja sv. apostelj Pavel, da bi se tako oborožali v železno obleko, naj bi nas sovražnik ne premagal in ne ranil. „Pa dalje brati, piše sv. Pavel, uterdite se v Gospodu, in v mogočnosti njegave moči. Oblecite božje orožje, da morete obstati zoper zalezovanje hudiča, ker ni se nam vojskovati zoper meso in kri, temuč zoper hudobne duhove v podnebjju. Zato primite božje orožje, da se morete ustavljati ob hudem dnevu in v vsem popolno stati. Stojte tedaj opasani okoli svojih ledic s serčnostjo in oblečeni s persnikom pravičnosti, in obuti na nogah v pripravo evangelja mira. V vsem pa vzemite v roko bran vere, s katero zamorete vse ognjene strelice hudobneževe ugasniti, in vzemite oglavnik zveličanja, in meč Duha, ki je beseda božja.“ Sovražniki naši in nasprotniki zveličanja našega: hudobni svet, lastna poželjivost nas vedno zalezujejo in napadajo, in kdor ni dobro oborožen, je hitro premagan. Posebno pa najsilovitnejši zopernik nikoli ne počiva po besedah sv. Petra aposteljna, ki piše: „Trezni bodite, in bedite, ker zopernik vaš, satan, kakor rjoveči lev pohaja, iskajoč, kogar bi požerl. Njemu se ustavljajte močni v veri.“ Močna, živa vera je torej tisti bran, s katerim se vsem skušnjavam in napadom našega sovražnika ubraniti zamoremo. Zato je sv. Martin že v mladosti rad poslušal svete nauke in se jih skerbno učil, ko je pa odrastel, je Jezusovo vero drugim v serce vsajal, naj bi vsi ljudje zopernika svojega premagali in se zveličali. Sv. vera je najboljši nebeški zaklad, ktereга je Jezus prinesel, in zakril na njivo tega sveta, mi pa jo moramo iskati in ohraniti. Kako reven je vendar človek brez vere! Le malo se loči od živine: ja še hujši skoro je. Ne pozna usmiljenja ne ljubezni; ne vidi bližnjega, ne Boga. Reven slepec leti v večno pogubo, ker je bil satanov hlapec. Sv. vera pa nam kaže pravega Boga: nas uči živeti, da Bogu dopadamo; nas privodi do srečnega cilja in konca v nebeško kraljestvo, do gledanja in uživanja večnega, živega Boga. Kaj hasni človeku zdravje brez vere? Hudobnež je, ki si z močnim in zdravim telesom služi peklo: le sv. vera ga zaberzdava. Kaj pomaga človeku bogastvo brez sv. vere; vodilo v pogubo mu je, ker ga krivično kupiči in slabo rabi. Zato vpraša Jezus: „Kaj hasni človeku, ako bi si ves svet pridobil, na svoji duši pa kvaren bil? ali kakošno zamembō bo dal človek za svojo dušo?“ Kaj bi hasnil nevernežu ves svet, ko pa se njegova duša zveličati ne more brez vere. „Brez vere namreč, uči sv. Pavel apostelj, ni mogoče Bogu dopadati. Verovati mora popotnik k Bogu, da je, in da je poplačnik častilcem svojim,“ Jezusova vera se nam razlaga v pridigah in kerščanskih naukih, le radi jo po-

slušajte, in po nji živite. Posebno pa vi keršanski starši, vsajajte zerno sv. vere v mlado serce vaših otrok, da boste srečni vi pa tudi oni. Vaši otroci ne morejo vedno biti pri vas doma; morajo se po svetu razkropiti, sinovi k vojščakom iti, hčerke pa po službah. Veliko nevarnosti za njihovo dušo je povsod. Redek sin je, kateri bi se pri vojakih poveril kakor sv. Martin. Navadno še le to zapravi in zgubi, kar so mu skerbna mati in učeniki vere v serce vcepili. Domu se poverne razuzdan, neveren, v sramoto kristjanom, pohujšanje fari in žalostnim staršem za jok. Joj, kolik razloček! Starši pošljejo poštene in pobožne otroke med svet, domu se vračajo celo sprideni in popačeni, ako jih nesrečna smert v pregrešnosti pred ne umori. Božjega orožja niso oblačili, zato jih je satan prevladal; bran svete vere, kterega so mu oče ali mati pri odhodu in razhodu še v roke podali, govoreči: Ljubi sin, mila hčerka na tuje greš, menda se ne vidimo več, pa na Boga ne pozabi, živi pošteno, kakor nas Jezusova vera uči, ta bran sv. vere so z roke spustili, in iz serca zavergli, zato nje je pa hudoben duh premagal, in v svojo oblast pridobil. Sv. Martin nebeški vojščak nas uči sv. vero ceniti in hraniti do smerti zvesto, ako si sv. nebesa privojskovati želimo. „Spominjajte se prednikov svojih, ki so vam govorili besedo božjo: Glejte konec življenja njihovega, posnemajte vero.“ Kaj je na zemlji najsvetejše nam? Kaj nas povzdiga s praha in pepela? Kaj je, kar angeljem pridruži nas? To je kerščanska naša prava vera! Jezusova sv. vera nas povzdiguje v svete nebesa, sv. vera nas brani pogubljenja, in nas privodi v tovaršijo angeljev božjih, ako le tudi lepo po Jezusovi veri ž i v i m o.

3. Kristus razlaga prelepo priliko nebeškega kraljestva v primeri góspodarja, ki je pri odhodu na tuje svoje premoženje razdelil svojim hlapcem, enemu pet talentov, drugemu dva talenta, enemu pa enega, in jim zapove barantati. Ko se poverne, prinese prvi deset talentov, drugi štiri talente in sta bila jako pohvaljena. „Pristopi pa tudi tisti, ki je en talent sprejel in reče: Gospod, vem, da si terd človek; žanješ, kjer nisi sejal, in zbiraš, kjer nisi trosil; pa sem se zbal, šel in skril tvoj talent v zemljo; glej tukaj imaš, kar je tvoje. Gospod odgovarjajoč mu reče: Hudoben in lenoben hlapec, vedel si, da žanjem, kjer ne sejem, in zbiram, kjer ne trosim: Treba je bilo torej moje denarje izročiti menjalcem, in na povratku bi pač bil sprejel, kar je moje z dobičkom. Vzemite mu torej talent, in dajte tistemu, ki ima deset talentov.“ Tukaj nas Jezus prelepo uči, da talent svete vere v tvojem sercu zakopan in skrit te še ne zveliča, ako se zunaj v tvojem življenju ne kaže, če po sv. veri ne ravnaš, in ne živiš. Zato si je sv. Martin vedno skerbel zvesto živeti po sv. veri, in tudi v tem nam daje lepe zglede.

a) Nekega dne se mu je satan prikazal in prilizoval s sladkimi besedami in v ošabni obleki, govoreč, da je Kristus. Martin

pa se ne da v napuh zamamiti. Tudi še na smertni postelji ga nadleguje, pa svetnik se ne da prekaniti, in vedno po sv. veri živi, in se vojskuje. Tako moraš tudi ti kristjan vselej po veri ravnati. Ako se ti satan prikaže in te v ošabnost, štimanje in bahanje mika, le vselej pomisli, da sv. vera uči, krotek in ponižen biti. Ako te satan vleče v razuzdanost, v slabo tovaršijo, v grešno življenje, reci mu tudi ti kakor sv. Martin: Čez grešni prag, za grešno osebo ne zmezim svoje noge. Ako te satan vabi globoko v kupico ali liter gledati, ravnaj se po sv. veri, ki te uči, da požrešnost je smerten greh, ki ti oropa milost božjo, in zapre nebeške vrata. Ako te satan draži v jezo, sovražtvo, kreg, prepir, tožbe, nastavi bran sv. vere, ki ti pravi, kdor svojega bližnjega sovraži, je ubijavec, in nebeškega kraljestva upati nima. Ako te satan zavaja v mlačnost in ob nedeljah in praznikih namesto službe božje drugod zaderžuje, vzemi svete vere bran, ki ima zlati napis zveličanja: „Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega serca, in v vsi svoji duši, in vsi svoji pameti; to je največa in prva naročba.“ Vojskuj se z živo vero, ne daj se v greh posiliti, tedaj boš tudi ti in bomo mi hrabri nebeški vojščaki po zgledu sv. Martina.

b) Posebno lep zgled žive vere na Jezusovo resnično, telesno pričujočnost v altarskem zakramentu nam daje sv. škof Martin. Blizo cerkve si zbere stanek, da gosto obiskuje Jezusa v cerkvi, kolikorokrat pa v cerkev pride, vselaj trepeče na vsem životu, in odgovarja tovaršem, ki se temu čudijo: Kako ne bi trepetal, saj je tukaj tisti Jezus, ki bo nekdanj moj sodnik. — V tem moramo posnemati sv. Martina. Ako veruješ, da je Jezus pravi Bog resnično in živo pričujoč v svoji hišici na altarju, boš rad molil in se pobožno obnašal v cerkvi; rad ga boš in pogosto spremljeval v sv. obhajilu. In zagotovljen bodi, Jezus, kruh močnih, te bo podpiral v vojskovanju zoper svet, meso in satana; Jezus Kristus bo tudi tebe tolažit prišel ob tvoji smertni uri, in po dokončanem boju tega življenja te sprejme, kakor svojega zvestega vojščaka v nebeško veselje, ondi pa kakor sv. Martinu, bojo angelji božji prinesli zlati venec večnega plačila, po besedah sv. aposteljna Jakoba, ki pravi: „Zveličan človek, ki prenaša skušnjave, ker, ko bo preskušán, sprejme venec življenja, kterega je Gospod obljubil ljubiteljem svojim.“

Sklep.

Kristijani! „Spominjajte se prednikov svojih, ki so vam govorili besedo božjo: glejte konec življenja njihovega, posnemajte vero.“ Glejmo na življenje sveto, in srečno smert sv. Martina, nebeškega vojščaka! Posnemajmo ga v Jezusovi veri in v dobrih delih. Ako ti je, kerščanska mladina, vojska vroča, in prilizovalne sovražnike ali zapeljivce premagati težko, pa se oziraj po nebeški domačiji, za katero se bojuješ; premisli veselje pri Jezusu, in se trudi biti in

ostati hraber vojščak Jezusa Kristusa po zgledu sv. Martina do svoje smertne postelje, do svojega zadnjega maha na sovražnika, da bi tvoj zadnji zdihljaj bil Jezus, Marija in sv. Jožef, tvoja zahvalnica v umirajočem sercu: „Dober boj sem bojeval, dir izveršil, vero ohranil. Zdaj pa mi je založena krona pravičnosti, katero mi daje Gospod, sodnik pravičen, tisti dan; pa ne le meni, temuč tudi tistim, kateri ljubijo prihod njegov.“ O sv. Martin prosí za nas, da ne opešamo! Amen.

Pridiga za XXIV. pobinkoštno nedeljo.

(Varuj se malih grehov; gov. H. S.)

„To je sicer naj manjše izmed vseh semen, kader pa izraste, je večje kakor vse zeliša in je drevo.“ Mat. 13, 32.

V v o d.

V današnjem sv. evangeliju je naš odrešenik Jezus Kristus svojo sv. cekev primeril ženofovemu zernu; to je sicer naj manjše izmed vseh semen, kader pa izraste, je večje kakor vse zeliša, in je drevo. Tudi naša sv. katoliška vera, od Kristusa iz nebes prinesena, je bila v začetku svojem silno majhna. Dvanajst aposteljnov, sedemdeset učencev, in nekoliko Judov je bilo, ki so Kristusa spoznali za poslanca nebeškega Očeta, za Sina božjega, zdaj pa se razprostira po vsi zemlji, in je podobna visokemu in košatemu drevesu, katero veje svoje steguje na daleč in daleč, na krog in krog, in narodi zemlje prebivajo v hladni senci tega drevesa, in pijejo iz čistega potoka sv. vere vodo, od ktere sv. pismo pravi, da, kdor bo pil to vodo, ga na vekomaj več žejalo ne bo.

Pa tudi podoba resnice je ženofovo zerne, ono je celo majhno: kader se raztare, grize in skli v nosu in očeh, zeliše iz njega prav veliko izraste. Resnica je tudi med svetom majhna in zaničevana: kader v serce pride, grize in skli, ker je nasproti hudemu nagnenju sercá. Ali kader se serca polasti, in v njem vsede, to raste k vsem lepim čednostim, zgled nad takim človekom druge duše privabi, in pripelje k resnici.

Ženofovo zerne je pa tudi podoba malih, ali tako imenovanih odpustljivih grehov. In od tega ljubi moji poslušavci vam hočem jes danes govoriti, hočem vam pred oči postaviti, v čem da podoba med ženofovim zernom in malim grehom obstoji, k a k o d a m a j h n i

grehi človeka lahko zamotajo v velike, to je smertne grehe, kako ojstro da Bog neskončno pravični pokori nad ljudmi tudi odpustljive ali male grehe, kajti naravnost nasprotujejo neizrečeni svetosti božji.

Ti pa brez madeža spočeta devica, ki nisi nikdar nobenega še tako majhnega greha storila, Tebe ponižno prosim, daj mojim besedam krepkost, podpiraj mojo slabost s svojo močjo, in dodeli mi: vneti serca poslušavcev za vedno vojsko zoper vsaki tedaj tudi majhni ali odpustljivi greh. Češčena bodi Marija!

Razlaga.

Vsaka, potem še tako velika reč, je o svojem začetku majhna. To resnico nam spričuje današnje sv. evangelje, nam spričuje vsakdanja skušnja. Strašen ogenj, ki cele vasi in mesta pokonča, in na sto in sto ljudem beraško palico v roko poda, kaj je družega v svojem začetku, kakor mala iskrica, katero vsakteri z boso nogo zatreti zamore; bučeči vihar, kateri večstoletne hraste podira in barke topi, je bil majhni vetrič, prijeten popotniku, ki ga je vroče solnce preveč gredo. In ravno tako je z dušo in njenimi močmi. Nobeden ne bo na enkrat svetnik, nobeden ne na enkrat grešnik, ampak prvi gre po stopinjah brumnosti in vseh lepih čednostih čezdalje više in više, poslednji stopa in se spušča po polznih stopnicah navado čezdalje niže in niže, na koncu ga pa čaka brezno večnega pogubljenja. Iz tega pač lahko posnamemo, da korenina in začetek smertnih grehov so majhni grehi, da iz malih grehov zrastejo veliki. Kako skerbno bi se morali tedaj tudi malih grehov ogibati! — Toda, če o tej reči našo vest izpraševati začnemo, našli bomo, kako malo pazljivi da smo na male grehe!

Človek male grehe kopiči enega na družega, se jih ne sramuje, se jih ne spoveduje, in ako se jih tudi obtoži, jih javaljne obžaluje. — Res in gotovo je sicer, ljubi moji poslušavci, da oni nam gnade božje ne odzamejo, da oni duše ne umoré, da oni človeka, ako bi le ž njimi obtežen pred stol pravice božje poklican bil, ne pogubé, to je vse gotovo, in verska resnica: toda ravno tako gotovo in resnično je, da mali grehi gnado božjo v nas zmanjšujejo, da dušno zdravje pokvarjajo, dušno čistost in lepoto kalijo, da ljubezen do Boga kratijo, da žalimo ž njimi Boga, ki je začetek, studenec vse svetosti, da zaluzimo z majhnimi grehi tukaj, to je v tem življenju ojstre, po smerti pa še ojestrejše kazni v vicah, ker nič nečistega ne bo prišlo v nebeško kraljestvo. Veliko hudo moramo po tem takem imenovati male grehe, nekaj za tega del, ker neskončni svetosti božji nasprotujejo, nekaj zavoljo žalostnih nasledkov, kateri iz njih izvirajo, jih moramo primerjati ženofoveemu zernu, katero, daslih naj manjše, zraste više memo vseh zelišč, in pridejo ptice nebá

prebivat pod njegovimi vejami. Tako zernice so tudi majhni grehi v svojem začetku; ako jih pa človek brez vsega premislika doprinaša, se nikakor ne trudi zatreti zdaj enega, zdaj drugega izmed njih, izrastlo bo iz zernica visoko in košato drevo, katero bo zaterlo v tvojem sercu lepo lilijo čistosti deviške, in duhtečo vijolico ponižnosti, in prelepo rožo ljubezni božje — prišli pa bodo hudi duhovi slabih navad in prebivali pod njegovimi vejami. Žalostna sprememba! —

Zategadel nas Kristus, odrešenik naš in dobri pastir, svari pred majhnim grehom rekoč: „Kdor v malem zvest ni, tudi v velikem ne bo. In le kdor je bil v malem zvest, le ta, in samo ta bo čez veliko postavljen.“ Je hotel reči: Tisti, kateri ima male napake na sebi, bo kmalo v velike padel, kdor svoje majhne dolžnosti opušča, kmalo bo tudi svoje velike opuščati začel, se bo tako pogubil, in ne bo prišel v kraljestvo vsegamogočnega Boga, da bi bil čez veliko postavljen.

Zatega del nas svarijo pred majhnimi grehi cerkveni učenci, in sv. Tomaž Akvinski pravi: da majhni grehi so za dušo to, kar je bolezen za truplo. Bolno truplo od dne do dne bolj peša in hira in se naglo in hitro smerti bliža. Taka se tudi godi duši z majhnimi grehi obteženi. Luč gnade božje nji sveti čedalje manj, in poslednjič ugasne, in nastane grozna tema. Sv. Bernard pravi, da hudi duh po majhnih grehih naj več ljudi za se dobó, vjame v svoje mreže in to tako razlaga: „Hudi duh — pravi ta učenik je sila zvit in prekanjen. On ne napada ljudi z veliko močjo, in hitrostjo, kakor postavim napade dereči lev žival, na katero preži, ampak je podoben kači pod listjem skriti, ki počasi in skrivaj zliva v malo ranico smertni strup.“

Mojzes, zvest prijatelj božji, kateri je, kakor vam je znano, ljudstvo izraelsko izpeljal iz egiptovske sužnosti, in vodil skoz puščavo proti obljubljeni deželi, in kateri je po božjem povelju tolike čudeže delal, pa tudi toliko se trudil in toliko poterpeti imel s terdovratnim narodom svojim, Mojzes, ki se je noter do smerti svoje s plamečim srcem za čast božjega imena poganjal, on stoji na gori Nebo, in oko njegovo hrepeneče gleda v deželo, ki se pod njim v lepoti nebeški razprostira. O kako želi priti v deželo to, v deželo Izraelsko obljubljeno, od ktere sv. pismo pove, da se med in mleko po nji cedi. Toda zastonj je njegova želja. Zastonj njegovo hrepenenje. Enosamkrat njegova vera na božjo vseмогоčnost ni bila prav terdna, enosamokrat je dvomil v svojem sercu, ali bo mar pritekla voda iz skale, ali ne, in glejte, zavoljo tega mu ni pripuščeno stopiti v deželo prelepo, Abrahamu in njegovemu zarodu od Boga dano.

Iz mesta Sodomskega, katero je Bog zavoljo pregreh, ki se med nami še imenovati ne smejo, pokončati z zvepljenim ognjem sklenil, bežijo hitro štirje ljudje, kajti dva angelja jih v teku podpirata,

Lot in žena njegova, in njegove dve hčeri ste. Ne ozreti se na nesrečno mesto, jim je angelj zapovedal, češ, da bi jih oziranje v teku ne mudilo. Toda ali je Lotova žena zapoved pozabila, ali nji nalašč nasprotovala, ozerla se je na nesrečno mesto jeze božje, pa tudi pri tej priči okamnela.

Da Bog tudi majhne grehe silno ojestro kaznuje, iz teh dveh izgledov lahko posnamete, in ako bi časa od več bilo, bi takih izgledov iz sv. pisma še več vam naštel. In nad to ojestrostjo božjo se nam ni treba zavzeti, kajti daslih je Bog naj dobrotljivši, on je tudi naj pravičniši, on je naš dobri oče, pa je tudi naš pravični sodnik. Z eno roko venča pravične, z drugo tepe grešnike; poda palmovo vejo zmage tistim, ki so se junaško bojevali za večno domovino, pa tudi zapove v brezno večnega pogubljenja pahniti tiste, ki so Njega zapustili, in popotovali po široki in gladki cesti hudobnega življenja. Zavoljo svoje dobrote poplača vsako še tako majhno delo, in kakor nas sam zagotavlja, bo tudi požirek vode, v imenu božjem in iz ljubezni bližnjemu podan, stoterno poplačan. Za svoje pravice del pa tudi kaznuje vsak pregrešek, vsako prestopo svojih zapoved ojestro. —

Slišali smo dozdam in premišljevali, kako da mi tudi z majhnimi grehi Boga žalimo, kako da tudi majhni grehi neskončnim popolnamostim božjim nasprotujejo, slišali smo tudi, da oni so ravna in široka cesta v stan smertnih grehov, da oni so začetek, in včasih tudi uzrok našega pogubljenja na vekomaj. Kaj hočem od tega še na dalej vam govoriti, kajti prepričan sem, da me je slednji dobro razumel, in sam pri sebi sklenil, se majhnih grehov ogibati, kar bo v njegovi moči, po besedah sv. Bernarda, ki pravi: „Vsakteri naj se boji majhnih grehov, kakor peklenškega ognja, ker oni ga znajo pripeljati v ogenj, pred katerim trepetaje beži.“

Resnično je sicer, da ni mogoče se majhnih grehov popolnoma obvarovati. Saj še pravični, pravi sv. pismo, sedemkrat na dan pade, in kraljevi prerok David spoznavši svoj vbožni dušni stan ves ponižan reče: „Slednji človek je lažnjivec, to se pravi grešnik pred Bogom; toda nekterih pregreškov se pa vendar le s časoma lahko odvadimo, ako le resnično voljo imamo, odvaditi se jih, in Boga prositi neprenehoma, da nam za ta boj potrebnih gnad dodeli.“ „Vse sem v stanu po Tem, ki mi moč daje“, piše sv. apostelj Pavel. So nekteri zmed malih grehov, kterih se popolnoma in za zmiraj odvaditi zamoremo. Tako postavim sv. Efreim, kakor nam sv. Gregor pripoveduje, celi čas svojega življenja ni ene take besede govoril, da bi bil z njo bližnjega razžalil, sv. Krizostom od zibeljke do groba ni nikdar laži v svojih ustih imel; serafinska Terezija sama od sebe spričuje, da njene duše nikdar ni skalila nevolja, jeza ali strast. Ako so se ti varovali ne le smertnih, ampak tudi malih grehov, zakaj pa mi ne? Saj smo tudi mi odkupljeni z dragoceno Kristusovo kervjo in vstvarjeni za nebesa, v ktere nič nečistega ne

more, tudi nam kliče Kristus naproti: „Bodite popolnoma, kakor je vaš Oče nebeški popolnoma. Blagor tistim, ki so čistega serca, zakaj oni bodo Boga gledali!“

Sklep.

Sklenimo tedaj tudi mi danes, zanaprej skerbno se varovati tudi majhnih grehov, posebno tistih, ki so v stanu nas v smertne pripraviti. Sklenimo, pogumno bojevati se zoper slabo navado vsakdajnih pregreškov; sklenimo pa posebno raztresenja v molitvi se varovati, kajti raztresena molitev, ni nobena molitev in ž njo tako rekoč, Boga, stvarnika nebes in zemlje, skušamo, sklenimo se vsake še tako majhne laži varovati, laž je hudičev greh, hudi duh je lažnjivec od začetka; sklenimo se praznih in škodljivih pogovorov posebno z drugim spolom ogibati, ker takošni prazni pogovori so na široko odperete vrata, skoz ktere hudi duh lahko pride v serce človeško in ga za zmiram pokvari! „Male lesice, kakor pravi sv. pismo v visoki pesmi, polovimo, da vinograda ne podkopljejo in ne poškodujejo.“ Majhne grehe zatirajmo, da zlahtnega vinograda naše duše ne spridijo. Svetniki naj nam bodo v izgled, Marija pribežališče grešnikov, pomoč, gnada božja, ktero Gospod vsakemu dodeli ki [ga za njo prosi, naj nam bo orožje in bandero v boju zoper skušnjave hudega duha. Ako pa se bojevali ne bomo, če zernice majhnih grehov izkopali in zaterli ne bomo, izrastlo bo iz njega veliko in košato drevo, ktero se posekati težko, izrupati pa celo ne da. Le če se bomo tako obnašali, smemo upati, zaslišati iz ust pravičnega sodnika vesele besede: „Ti dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, čez veliko te bom postavil, pojdi v veselje tvojega Gospoda.“ Amen.

Pridiga za XXV. pobinkoštno nedeljo.

(Od poslednje sodbe; gov. H. R.)

„In tedaj bodo jokali vsi rodovi na zemlji, in bodo videli Sinu človekovega priti v oblakih neba z veliko močjo in veličastvom.“ Mat. 24, 30.

Vvod.

Besede danesnega evangelja so zares prav imenitne in grozopolne. V njem napoveduje Kristus razdjanje Jeruzalemskega mesta

in konec sveta. Zdi se mi, kakor da bi nam bil mislil Zveličar z razdjanim velikim in slavnim mestom Judovskim pred oči postaviti, in nam v malem, v majhni podobi pokazati, kakošna da bo konec sveta in na sodni dan. Na sodni dan ne bo sodil ljubeznjivi Oče nebeški, ampak sam božji Sin, kteremu je izročil Oče vso sodbo. In ta božji Sin se bo v vsem veličastvu prikazal tisti dan na oblakih neba, obdan od svojih angeljev, spremljevan od svojih apostelnov, na kratko: prikazal se bo v vsem veličastvu Očetovem, to je: v ravno tistem veličastvu, ki ga Sin po svojem bistvu z Očetom vred ima, in bo zbral krog sebe vse ljudi, ves človeški rod.

Prišel bo, — pravim, — in bo sodil:

1. Žive ali pravične, in
2. Mertve, ali grešnike.

Te dve resnici bote zapopadek mojega današnjega govorjenja; le zvesto poslušajte!

Razlaga.

1. Od sodbe nam Kristus sam to-le pripoveduje: „Kadar pa pride Sin človekov v svojem veličastvu, in vsi angelji z njim, takrat bo sedel na sedežu svojega veličastva. In zbrali se bodo pred njim vsi narodi, in jih bo narazen ločil, kakor pastir loči ovce od kozlov. In bo ovce postavil na svojo desnico, kozle pa na levico.“ In zdaj bo sodba. Obernil se bo Kristus naj poprej k živim, to je pravičnim, in jim bo:

a) Poplačal po zasluženju njih ljubezen:

Rekel jim bo: „Pridite žegnani ali blagoslovljeni mojega Očeta! posedite kraljestvo, ktero vam je pripravljeno od začetka sveta. — Zakaj lačen sem bil, in ste mi dali jesti; žejen sem bil, in ste mi dali piti; tujec sem bil, in ste me pod streho vzeli; nag sem bil in ste me oblekli; bolen sem bil, in ste me obiskali; v ječi sem bil, in ste k meni prišli. Tedaj mu bodo pravični odgovorili rekoč: Gospod! kdaj smo te vidili lačnega, in smo te nasitili? ali žejnega in smo te napojili? Kdaj smo te pa vidili tujega, in smo te pod streho vzeli? ali nagega in smo te oblekli? Ali kdaj smo te vidili bolnega, ali v ječi, in smo k tebi prišli? — In kralj bo odgovoril in jim rekel: Resnično vam povem, kar ste storili kteremu teh mojih naj manjših bratov, ste meni storili!“ Vi ste me ljubili, in tedaj bo tudi moj Oče vas ljubil.

Nebeški Sodnik bo na dalje pravičnim

b) poplačal tudi njih zvestobo:

Rekel jim bo: „Prav, dobri in zvesti hlapec! ker si bil v malem zvest, postavil te bom čez veliko; pojdi v veselje svojega Gospoda.“ Izročil sem tebi pet, tebi dva talenta, darov in gnad, ki si jih na vse strani pridno obračal Bogu v čast in sebi in bližnjemu v blagor in zveličanje, in si po takem potu k izročeni talentom pridobil

spet drugih talentov, to je, dobrih del in zakladov za večnost. Zavoljo mene si vse zapustil, odtergal svoje serce od vsega posvetnega, posvetnega veselja, pozemeljske časti in časnega blaga, in si hodil za menoj po poti, ki so ti ga zaznamovale moje zapovedi; glej! zdaj ti bo vse povernjeno stoterno, in boš dosegel večno življenje.

Pravični Sodnik bo pravičnim poplačal tudi

c) njih vero.

Rekel jim bo: „Blagor jim, kateri niso vidili, in so verovali.“ Vi pravični ste poslušali mojo besedo, in verovali Njemu, kateri me je poslal. Tedaj bote imeli večno življenje. Vi še v sodbo ne pojdete, temveč bote šli iz smerti v življenje. Vaša vera ni bila zastavljena na človeško modrost. Terdna je bila naša vera v Jezusa, da vas od nje ni mogla ločiti ne smert ne življenje, ne angelji, ne poglavarstva, ne oblast, ne sedanje, ne prihodnje, ne visokost ne, globočina in nobena druga stvar. Ker ste verovali, zveličani bote.

2. Kristus bo sodil tudi m e r t v e, to je: grešnike. Sodil jih bo in sicer po vsi svoji ostri pravici, ker si

a) niso hotli v prid obračati njegovih gnad.

Rekel jim bo: „Klical sem, da bi vas s svojo gnado spravil s pota pogubljenja, vi pa ste se branili; ves moj svet ste zaničevali.“ „Le zavoljo vas sem poterpljenje imel; ker nisem hotel, da bi se kdo pogubil; temveč da bi se vsi obrnili k pokori.“ „Ali: Kaj bi bil pač še storiti zamogel svojemu vinogradu, svoji cerkvi, vam, ki ste se znašli v sveti keršansko katoliški cerkvi, da bi storil ne bil.“ „Jaz sem bil prava luč, ki razsvitljuje vse ljudi.“ Klical sem vas po pridigarjih in učenikih s široke ceste, ki pelje v pogubljenje, na ozko, steremo stezo, ki pelje v večno življenje, pa me niste hotli poslušati. Dramil sem vas po vesti iz grešnega spanja, pa ste si iskali le oglušiti ta notrajni glas s posvetnim, pregrešnim veseljem. Mečil sem vas k pokori z dobrotami, s katerimi sem vas oblagodaroval, pa namesto da bi spokorili se, ste le v to obračali moje dari, da ste si nove grehe nakladali na vest. Budil sem vas iz vaše dušne slepote in grešne dremote z nesrečami, ki sem vam jih pošiljal, s šibami, s katerimi sem vas tepel; pa v nesrečah in nadlogah ste memrali in godernjali; poboljšali pa se niste. V sredi med vami sem prebival v zakramentu sv. rešnjega Telesa, da bi vas s svojim mesom in svojo kervjo redil in živil za večno življenje, ljubeznivo sem vas k sebi klical rekoč: „Pridite k meni vsi, ki terpite in ste obloženi, in jaz vas bom poživil.“ Pa niste hotli priti, si niste hotli moje milosti obračati v svoj prid. — „Zdaj pa se bom smejal vašemu pogubljenju.“

(Konec prihodnjič.)

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Alojs Huber je postal administrator doljno-dravske dekanije. Za dek. svetovalca so bili izvoljeni in poterjeni čč. gg.: Bulacher Avg. za Belasko, Šrviceelj Mat. za Doberlovaško in Bauer Karol za Tinjsko dekanijo. Č. g. Tahlhamer Dom. je dobil faro Goričico. — Za provizorje so postavljeni čč. gg.: Baumgartner Mih. v Šent-Boštjanu, Einšpieler And. (ml.) v Šent-Petru, Leskovec Franjo v Šent-Lorencu, in Špitzer Jož. v Špitalu. — Za kaplane pridejo sledeči čč. gg.: Formas Fr. v Labod, Heiser Jan. (ml.) v Lipo, Sladeček Karol v Etendorf in Volavčnik Jan. v Doberlovas. — V stalni pokoj se je podal Pirš Mat. — Umerli so čč. gg.: Adlasnig Jož. naj starši duh. cele škofije, Hugo baron Aichlburg dekan, in Globočnik Jan. (starši) fajm., Westermayer Jak. inful. prošt v Tinjah. R. I. P.! Razpisane so: Kuracija Ljubno, Št. Jurje na Lomu, fara Št. Boštjan do 10., in fara Špital do 15. novembra.

Terzaška škofija. Č. g. Gomilšak Jak. iz sekovske škofije je imenovan za nemškega pridigarja pri sv. Antonu v Terstu. Č. g. Vodir Mart. je prestopil v Ljubljansko škofijo; č. g. Flego P., škofji kaplan, prevzame namesto Vodirja pregledovanje cerkvenih računov. Č. g. Druskovič je bil imenovan župnik, korar in nad-duhovnik v Novemgradu (Cittanova); č. g. Ivič Janez gre za oskerbnika župe v Griziniano; č. g. Sfečič je prestavljen v Novi-grad za korarskega pomočnika; č. g. Peculič Fr., za oskerbnika župe v Berdo; Šumberac-Šota M. v Antiniano za duh. pom.; č. g. Jakomin Ant. gre za duh. oskr. župe Momianske; č. g. Černe Jan. gre za duh. pom. k sv. Antonu v Terst; č. g. Jan. Skabar gre k sv. Jakobu v Terst, na njegovo mesto pride Jak. Daris; č. g. Jerala J., bivši župnik na Berdu, gre v pokoj. Umerl je č. g. Kočman Andr. častni korar in dekan v Komnu. R. I. P.!

Ljubljanska škofija. Č. g. Jerala A. je dobil zlati križ s krono. Č. g. Torkar Mat. je dobil faro Košana na Notranjskem. Č. g. Zaletel Leop. pride iz Postonje v Borovnico; č. g. Cirar Fr. v Predvor; č. g. Ogrinec Peter iz Poljan na Trato, za duh. pom. Umerl je č. g. Križe Jan. fajm. v pokouju v Škritu. R. I. P.!

Lavantinska škofija. Č. g. Galuf A. je imenovan za časta. korarja. Č. g. Vračko Ant., opat Celjski, je postal konzistorijalni svetovalec. Č. g. Polz Fr. gre je proviz. na Vranksko. Prestavljeni so čč. gg. kap.: Kukovič Avg. za II. v Vojnik; Hecel Avg. v Kozje; Vavpotič Mihael na Prihovo; Galun Juri za II. v Rajhenburg; Janžekovič Lovro v Šetale; Fekonja za III. v Celje; Val. Tamše v Svičinje, in Čagram Jan. k sv. Marku pod Ptujem. — Borsečnik Anton in Feuš Franc se podata v Inšbruk, da nadaljujeta bogoslovske nauke. — Umerl je č. g. Stuler Janez, župnik na Vranskem. R. I. P.